

[Udenrigsministeren]

på en sådan måde, at mange, der arbejder i forsvaret, folk i hjemmeværnet, befolkningen som sådan, stiller sig selv det spørgsmål: ja men er det så dårligt, som politikere og eksperter påstår? Mit svar på det spørgsmål skal være: nej, det er det ikke. Vi har ikke noget dårligt forsvar, når man forhøjer et forsvarsbudget fra 7,3 mia kr. til 8,1 mia kr., som jo ligger i det finanslovsforslag, vi inden længe skal behandle. Derfor håber jeg, at vi ikke blot i den videre diskussion tager disse overvejelser med ind i betragtning, men også, som jeg startede mit første oplæg med at sige, at vi, når vi kommer igennem processen, kan håbe på, som en enkelt ordfører udtrykte det, at der fortsat vil være en bred opbakning bag dansk sikkerhedspolitik.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Min korte bemærkning har to små punkter. Det første er, at jeg bliver nødt til stadig væk at takke ministeren for, at han ikke i første omgang førte disse ting frem, og navnlig at ministeren ikke tog konsekvenserne i de ting, som han derefter fremlagde om forsvarets og udenrigspolitikens område. At ministeren så i øvrigt værdsætter Willy Brandt meget højt, hvad jeg også gør, skal ministeren have sin fulde frihed til. Det var blot dette, at man ikke benytter det som påskud til at sige hellere dér end dér; det var det væsentlige i det.

Det andet, jeg vil sige, var – og det er for mit eget standpunkts klarheds skyld – at jeg bestemt ikke ønsker, vi hellere skulle skære ned på u-landshjælpen og få nogle flere penge til forsvaret; jeg vil slet ikke have sammenligninger dér. Jeg vil derimod gerne sammenligne både u-landshjælp og forsvaret med befolkningens udgifter til cigaretter, til udenlandsrejser og meget, meget andet, for det er her, man eventuelt kan spare noget ét sted og bruge et andet sted. De to andre punkter bringer jeg ikke i modsætning til hinanden. Jeg vil netop ikke have, at man tager fra det ene og giver til det andet.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Der er stillet nogle spørgsmål til mig, først og fremmest af hr. Gert Petersen. Jeg har jo den 26. marts givet en beskrivelse af, hvad NATO-princippet om det, man kalder rapid

reinforcement eller hurtig forstærkning, går ud på, og jeg har også føjet til, at en egentlig gennemførelse af princippet indebærer, at forstærkninger kan, ikke skal, indsættes allerede i en spændingsperiode, hvis det pågældende land ønsker det, således som udenrigsministeren også har nævnt her i dag.

Dette overordnede princip om hurtig forstærkning er jo tiltrådt af NATOs medlemslande, men den konkrete gennemførelse i landene kræver en politisk stillingtagen, således som det også er nævnt, og herhjemme vil det naturligvis indgå i de politiske forhandlinger om forsvarsordningen.

Det, jeg sagde til Ritzaus Bureau den 16. september 1980, var, at vores atomstationeringspolitik lyder på ikke stationering »under de nuværende omstændigheder«, men at den er blevet udvidet til også »i fredstid«. Denne opfattelse svarer til, hvad jeg gav udtryk for om vor stationeringspolitik under forespørgslen den 26. februar 1980.

Hr. Gert Petersen har i sin artikel i Information fra den 29. oktober, som han selv henviser til, revet mine udtalelser til Ritzaus Bureau ud af deres sammenhæng. Det er rigtigt, at jeg til Ritzaus Bureau den 29. september sagde, at det i en ny forsvarsordning må præciseres, hvornår regeringen kan tilkalde forstærkninger.

Jeg har derimod ikke sagt som gengivet af Ritzau, at regeringen allerede har taget stilling til, hvad der skal ske på dette område, at forstærkninger eventuelt kan tilkaldes allerede under en krise. Det er naturligvis noget, vi skal drøfte, når NATOs udspil foreligger. Jeg har gjort den pågældende journalist opmærksom på den sammenblanding, han har foretaget af egne intentioner og det, som jeg præcist har givet udtryk for.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at denne overordnede plan, som vi jo afventer i løbet af nogle måneder fra NATOs hovedkvarter, selvfølgelig skal godkendes politisk både her i Danmark og i andre NATO-lande, som får en tilsvarende plan tilsendt. Først derefter er der spørgsmål om at afklare denne plan i egentlige politiske forhandlinger; og derefter igen, hvis vi beslutter os for at gå ind i denne planlægning, om at afklare en hel række rent praktiske arrangementer i forhold til de lande, der skal levere forstærkninger.